

Dernæst vil jeg spørge den højtærede Finansminister, om vi snart kan vente et Forslag til en Revision af vor Grænsebevogtning. Det er et Spørgsmaal, som har været drøftet meget nede i Sønderjylland i den sidste Tid, og et Spørgsmaal, om hvilket jeg tør sige, at man efterhaanden fra alle Sider — eller jeg tør maaske ikke sige helt fra alle Sider, men i alt Fald fra politiske Sider udenfor Socialdemokratiet — er kommet til Erkendelse af, at en Revision er nødvendig. Jeg har i alt Fald set, at „Flensborg Avis“ og ogsaa „Dybbølposten“ har gjort sig til Talsmand herfor. Jeg vil henstille til den højtærede Finansminister, at man, naar denne Revision skal foregaa, ogsaa vil høre de interesserede Organisationers Mening nede ved Grænsen. Det er et godt demokratisk Princip. Vi har Grænsegendarmeriforeningen. Den har beskæftiget sig med Spørgsmaalet, og jeg tror ogsaa, der er andre, der har beskæftiget sig dermed.

Dernæst vil jeg spørge den højtærede Justitsminister, om der ikke nede ved Grænsen kunde træffes en anden Ordning med Hensyn til Fællespas og Fællesrejser. Jeg var jo borte, den Gang Spektaklet var om de Folk, der blev vist ud af Landet. Samtidig kom dette Spørgsmaal om Fællespas frem paa ny. I Tyskland er Ordningen paa dette Punkt langt nemmere og langt bedre, man kan ikke sige andet. Det er dér de stedlige Politimyndigheder, der overvejer Spørgsmaalet, naar man ønsker at gøre en Fællesrejse, og dem har vi haft adskillige af i Sommerens Løb. Vi har med vore Partifæller store Møder, som vi havde det i Sommer i Flensborg. Blot vi kommer med det 3 Dage i Forvejen, bliver Spørgsmaalet fra tysk Side afgjort. Men naar vi her indsender Andragende til Centraladministrationen i København, ligger det i Statspolitiet en Maaned eller to, inden der overhovedet kommer noget Svar. Jeg ser, at den højtærede Justitsminister ryster paa Hovedet, men ved det store Møde, vi havde i Flensborg, laa Andragendet, saa vidt jeg husker, over 4 Uger i Centraladministrationen her i København, medens de tyske Myndigheder afgjorde det paa 3 Dage. Den Ordning kan vi ikke være tjent med, og jeg vil henstille, at de danske Politimyndigheder dernede, som jo dog alligevel skal overvaage de Forsamlinger, vi har ved Møder og Fællesrejser, bliver dem, som træffer Afgørelsen, i alt Fald efter generelle Regler, og giver Tilladelsen til Udstedelsen af disse Fællespas.

En Sag, som vækker ikke saa lidt

Uro i Sønderjylland, er Spørgsmaalet om de sønderjydske Tjenestemænd. Jeg rejste Spørgsmaalet i Fjor og bad om, at der snart maatte komme en Forhandling om eller en Løsning af Spørgsmaalet om det ekstra Stedtillæg, som de sønderjydske Tjenestemænd har. Nu nærmer vi os det Tidspunkt — saa vidt jeg husker, er det fra den 1. April 1928 —, da det falder bort, eller i alt Fald Loven skal revideres. Jeg har set, at man fra konservativ Side — det var det ærede Medlem Hr. Christmas Møller — har sagt, da der fra Befolkningens Side blev spurgt om, hvorledes det gik med dette sønderjydske Stedtillæg, at den Sag var i Orden, det faldt bort den 1. April 1923, og dermed var den Sag ude af Verden.

Saaledes kan jeg ikke betragte Spørgsmaalet. Forholdet er jo det, at man søgte en hel Mængde Folk heroppefra, som sad i gode Stillinger og med gode Chancer for at naa fremad, fordi man fra Administrationens Side ønskede at faa gode, brugbare danske Embedsmænd ned til Sønderjylland, og jeg synes, at disse Folk kan føle sig lidt brøstholdne, hvis man nu ordner sig paa den Maade, at man siger: Den 1. April 1928 er hele Historien bortfaldet. Jeg har endda ved Møder hørt Røster om, at det er stillet bestemt i Udsigt, at det ikke falder bort, og at det var andre Grunde, der bevirkede, at man satte en Revisionsbestemmelse ind i Loven. Vi har ikke Brug for mere Uro i Sønderjylland end højest nødvendigt og slet ikke fra vore Tjenestemænds og Embedsmænds Side. Jeg henstiller derfor, at der kommer en Forhandling om dette Spørgsmaal, og at man søger at løse det paa en rolig og en god Maade, saaledes at man i nogen Grad kan skaffe Tilfredshed ogsaa indenfor den sønderjydske Embeds- og Tjenestemandssstand.

Der er i Sønderjylland endnu forskellige Indfødsretssager, som ogsaa af og til vækker Uro. Jeg vil spørge, om det ikke er muligt, at man kunde undersøge, hvem der er tilbage af Folk, som praktisk talt hverken tilhører Danmark eller Tyskland, men er en Slags Spillebold mellem de to Lande. Spørgsmaalet spiller saa uhyre ringe Rolle for Landet som Helhed, men der er stadig Tale om en Slags Naalestikspolitik, som i hvert Tilfælde vækker Utilfredshed, fordi den enkelte rammes, og andres Sind sættes i Bevægelse. Lad os nu se at faa Undersaatsforholdet ordnet for dem, der nu en Gang har fast Ophold her i Landet og Tilknytning dertil gennem